

Fischer: Jeg nægter ikke, at jeg dog ikke ganske uden Betænkelighed kan gaae ind paa det foreliggende Forslag. Loven af 20de August 1853 udsatte Eiendomsbesidderne i Kjøbenhavns Omegn for et begrænset Tidsrum af noget over 2 Aar for alle de Ubehageligheder, der kunne flyde af, at deres Eiendomme bleve gjort til Gjenstand for Expropriation. Kommunen har efter Loven af 1853 Ret til at expropriere deels til Eiendom, deels til midlertidig Brug og deels til vedvarende Brug. At man har givet Kommunen denne Ret, følger jo imidlertid af Sagens Natur; thi det vilde have været vanskeligt for den at tilvejebringe de ubvidede Bærker uden en saadan Bemyndigelse. Der er dernæst ved en senere Lov givet en Forlængelse af Loven af 20de August 1853, hvorved de samme Eiendomsbesiddere i endnu længere Tid have været udsatte for de Ubehageligheder, der kunne flyde af, at deres Eiendomme ere gjort til Gjenstand for Expropriation. Inden man nu gaaer videre med en Forlængelse af denne Lov, forekommer det mig derfor, at der er Grund til at opkaste det Spørgsmaal, om ikke Kommunen ved en hensigtsmæssig Benyttelse af de Arealer, der staae til dens Raadighed, er istand til paa en tilstrækkelig Maade at forsyne sig med Vand. Den ærede Forslagsstiller har kun sagt os, at man manglede Vand til de nye Vandværker, uden bestemt at antyde, om man havde benyttet det Areal, som Kommunen allerede har expropriert, paa en saa hensigtsmæssig Maade, som det var muligt. Det vil nemlig være den ærede Forslagsstiller bekjendt, at der i saa Henseende er reist Tvivl. Der nævnes af den ærede Rigsdagsmand, som forelagde Forslaget, i hans indledende Foredrag, som een af de Ting, man muligt kunde tænke paa at tilvejebringe, større Vandbeholdere. Derved kunde nu altsaa gjøres det Spørgsmaal, om Kommunen har benyttet til Vandbeholdere de Arealer, som anvendes dertil, paa den hensigtsmæssigste Maade, og det vil, som allerede antydet, være den ærede Rigsdagsmand bekjendt, at der har været i saa Henseende reist stærke Tvivl. De, der have betragtet de Arbejder, som ere udførte ved den sydligste Deel af Kjøbenhavn, ville have seet, at man undlod at

oprense Søen, da man var midt i Arbejdet, det standsede ved Vinterens Indtrædelse forrige Efteraar. Da forlod man det, og i Aar har man, skjøndt Veiret har været gunstigt, ikke gjort noget derved. Kunde man ikke, dersom man tilstrækkelig havde oprenset denne Sø og maastee ogsaa andre Søer — jeg vil nævne, efter hvad der er bragt frem andesteds, Damhuusløven — derved have tilvejebragt tilstrækkelige Beholdere for Kjøbenhavns Vandforsyning? Dette Spørgsmaal forekommer det mig, man maatte bevare, inden man gaaer ind paa at forlænge en Lov, der bringer mange Ubehageligheder for Eiendomsbesidderne i og om Kjøbenhavn. — Med Hensyn til Lovens Ord skal jeg gjøre opmærksom paa, at der er en vis Uklarhed tilstede for mig i enkelte af Udtrykkene. Det hedder saaledes, at „under de Arealer, som ifølge bemeldte Lovs § 1 kunne forlanges overdragne til Eiendom eller Brug, indbefattes ogsaa Kilder, Vandløb, Søer og andre Vandbeholdninger.“ De skulle altsaa kunne tages til Eiendom eller Brug, altsaa til midlertidig eller vedvarende Brug. Nu forstaaer jeg ikke ret, hvorledes jeg skal anvende det f. Ex. paa de første Gjenstande, som ere nævnte, nemlig Kilderne. En Kilde er jo en Vandstrøm, der trænger sig frem af Jorden, og naar nu Kommunen tager den til vedvarende Brug, hvad have da de ærede Forslagsstillere tænkt sig, at Eieren beholder tilbage; naar han skal vedblive at være Eier af Kilden, men Kommunen tager Vandet, hvori kommer saa Eiendomsretten til at bestaae? Et lignende Spørgsmaal vil kunne opløses ved de følgende Poster, og jeg troer derfor ikke, at de sidste Ord „eller Brug“ ere her ganske paa deres rette Plads.

Indenrigsministeren: Jeg skylder først at meddele et Par Bemærkninger om, hvorfor jeg ikke har troet at burde fremlægge et Lovforslag om den Sag, angaaende hvilken de ærede Forslagsstillere have fremlagt et saadant. Spørgsmaalet herom blev første Gang frembragt for Indenrigsministeriet den 18de November dette Aar; den Skrivelse, som dengang indkom til Ministeriet, var saa kort, at jeg fandt mig besjælet til at forlange nogle nærmere Oplysninge.